

χάσματα τῶν Εὐμενίδων, ἅπερ ὁ f καὶ ὁ g, ἐξ ἀναγνώσεως καὶ μετὰ Σχολίων Δημητρίου Τρικλινίου, ὃνπερ ὑπολαμβάνει ὁ Paschalis Baffius (παρὰ Ἀρλεσίῳ ἐν Nov. bibl. Gr. Fabric. τόμ. 5, σελ. 776) ὡς γράψαντα καὶ τὸν κώδικα. Πλὴν τούτων ὑπάρχει καὶ πλῆθος νεωτέρων χειρογράφων, πλεόν τῶν τριάκοντα (βλ. ἀκριβῆ κατάλογον τῶν κωδίκων ἐν τῷ προλόγῳ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ Αἰσχύλου τοῦ Hermann), περιεχόντων τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Βυζαντινῶν ἐν τοῖς τρισὶ δράμασιν, Προμηθεΐ, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας καὶ Πέρσαις. Πόθεν δὲ προῆλθεν τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν χειρογράφων; Ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Κομνηνῶν κατὰ τὴν 11^{ην} ἑκατονταετηρίδα ἤκμασαν πάλιν αἱ ἐπιστῆμαι, ἡ δὲ ἀκμὴ αὕτη ἔσχεν ῥοπὴν καὶ ἐπὶ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, καθ' οὓς ἀνεφάνησαν λόγιοι ἀναλαβόντες τὴν διόρθωσιν καὶ ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων κλασικῶν, μάλιστα δὲ ὁ κατὰ τὴν 14^{ην} ἑκατονταετηρίδα ἀκμάσας Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος (ὁ ἐπικαλούμενος Θεόδουλος Μοναχὸς κατὰ τὸ μοναχικὸν αὐτοῦ ὄνομα) καὶ ὁ Δημήτριος Τρικλίνιος ἠσχολήθησαν καὶ περὶ τὸν Αἰσχύλον ποιησάμενοι καὶ πολλὰς προσθήκας εἰς τὰ Σχόλια. Οἱ ἄνδρες οὗτοι παρὰ πᾶσαν τὴν αὐθαίρετον αὐτῶν ἐν τισὶ μέθοδον ἐγένοντο ἀναμφηρίστως πρόξενοι πολλῆς ὠφελείας περὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀρχαίων κειμένων (βλ. Schneidewin ἐν Jahn's Jahrbücher τόμ. 67, σελ. 50).

Οὕτως εἶχον τὰ τῶν τραγωδιῶν τοῦ Αἰσχύλου μέχρι τῆς ἐξευρέσεως τῆς τυπογραφικῆς τέχνης. Τὸν Μεδίκειον κώδικα ἔπεμψεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Φλωρεντίαν πρὸς τὸν Νικόλαον Niccoli ὁ Giovanni Aurispa ἀποδημήσας ἐν ἔτει 1422 εἰς Ἀνατολὴν χάριν χειρογραφικῶν προσκτήσεων. Ἀλλὰ τῇ πρώτῃ τυπογραφικῇ ἐκδόσει τοῦ Ἄλδου (editio princeps) ἐν ἔτει 1518 ὑπέκειτο βᾶσις οὐχὶ ὁ Μεδίκειος κώδιξ, ἀλλ' ὁ κώδιξ Γουελφερβυτανὸς (b) ἐν τῇ Ὀρεστεΐᾳ καὶ ταῖς Ἰκέτισιν, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τρισὶν δράμασιν ἕτερον νεώτερον χειρόγραφον. Τὸ πρῶτον δὲ ὁ Ροβορτέλλος ἐποιήσατο χρῆσιν τοῦ Μεδ. κώδικος ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ (1551), ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀρεστεΐᾳ καὶ ταῖς Ἰκέτισιν. Τούναντίον δὲ